

Adquireixi el seu televisior

Philips
en blanc
i negre
o en color

establiments

Albert

Monturiol, 13
i Peralada, 13
FIGUERES

els compradors
exigents prefereixen
tv Philips

Philips
Televisor K11
color

PHILIPS

Entre bastidors

Josep Pous i Pagès

Josep Pous i Pagès va réixer, segons la placa que hi figura, al número 6 del carrer dels Enginyers, de Figueres, l'any 1873. Va començar els estudis de medicina, però no els va acabar. Va ser redactor de "L'Avenç" i redactor en cap d'"El Poble Català" i també va col·laborar en moltes altres publicacions de l'època. L'any 1939 es va exiliar i va viure a París i a Avinyó, fins que el 1944 tornà a Barcelona. Es va dedicar sobretot a la literatura i a la política. En aquesta darrera activitat anà, des d'uns inicis a la Lliga cap a posicions més d'esquerra, i finalment la va abandonar per a dedicar-se només a la literatura. La seva acció més important en el camp polític va ser la de presidir el Consell Nacional de la Democràcia Catalana.

Aquest Concell, que va durar des del 1945 fins al 1948, era un intent de política unitària al nostre país i que podem considerar com a un antecedent de l'Assemblea de Catalunya, i que després es va denominar, per a simplificar, Comitè Pous i Pagès, perquè ell el presidia. No tenia uns punts programàtics, sinó que servia de coordinació dels partits que l'integraven, per a intentar d'aprofitar les possibilitats que oferia la fi de la guerra mundial; la feina principal era mantenir contactes a nivell d'ambaixades i de consolsats, cosa que feia personalment Pous i Pagès. Les reunions del Comitè es feien a casa seva. La policia coneixia totes aquestes activitats i va cridar-lo alguna vegada a la Comissaria, però no gosà detenir-lo perquè era un home de massa personalitat.

Va exercir aquesta funció aglutinadora perquè no representava cap partit i era un ciutadà eminent que tothom podia reconèixer com a representant. Així, per exemple, durant la guerra, va tenir una actitud molt valenta, denunciant les matances dels anarquistes, cosa que en aquell moment, no pas tothom va gosar fer.

Després, com ja hem dit, va abandonar la política per a dedicar-se a la literatura. Es va dedicar a la novel·la i sobretot al teatre. Les seves novel·les més notables són "La vida i la mort d'en Jordi Fragonal", "Per la vida", "Quan es fa nosa" i "Revolta".

Quant al teatre, va començar escrivint drames naturalistes i drames simbòlics, segons els corrents de l'època. Ell, però, estava en contra de la classificació de gèneres, perquè creia que l'artista barreja els elements segons la seva visió personal i que les classificacions són una mena de cledes que l'home (el crític), posa davant la realitat.

Més tard va abandonar el naturalisme perquè, segons ell diu: "Ens hem preocupat tant de donar una sensació de natural que hem acabat per avorrir la gent. Eren tan naturals les nostres obres que no es diferenciaven ni en el diàleg ni en l'acció, de les converses que podien escoltar a diari". Després es va dedicar a l'alta comèdia burgesa, defensant l'ordre burgès. Les seves obres principals són: "L'endemà de bodes", "Senyora àvia vol marit", "Rei i senyor", "Papel·lones", etc.

A part d'aquesta tasta d'escriptor, va col·laborar en el teatre com a animador i empresari, col·laborant a la temporada del teatre Romea l'any 1917 i, per compte propi, empenqué campanyes al Teatre Espanyol, de Barcelona, a Reus i a Figueres.

enguany, en complir-se el 25 aniversari de la seva mort, seria el moment de fer-li l'homenatge que es mereix.

Samsó Oliver